

ПРАБЛЕМА ЦІ СТАНЕ НАРАЧ КУРОРТНАЙ ЗОНАЙ?

Сярэдзіна студзеня выдалася сёлета надзіва цёплай. Звычайна ў гэты час паўсюдна трашчаць маразы, лютуюць вятры і завірухі. А тут быццам напрыканцы сакавіка — палеткі чыстыя ад снегу, навокал блішчаць лужыны вады, так і

глядзі, што пралескі расцвітуць. І толькі возера Нарач застыла ў дрымотным сне, усё яшчэ скаванае ледзяным панцырам. Але ён пасінеў, набрыняў, там-сям ужо добра бачны значныя палонкі.

Спыняемся на абочыне шашы, што чорнай дугой ахоплівае берагі. Само возера — усяго за некалькі метраў ад дарогі. З прымясцю ўдыхаючы непаўторны водар паветра. Гэта зусім не тое што ў Мінску, дзе нават узімку яно насысана вокамі! ад шматлікіх кацельняў і выкапных газу аўтамабіляў.

Позірк міжволі спыняецца на вялікай палонцы, што ўтварылася ля самага берага. Што такое? Бліскучая паверхня вады пакрыта нейкімі дзізвыснмі ўзгорамі. Усё разумею: сюды трапілі рэшткі паліва ці мазуту, змытыя вадою. Убачанае прымусяла тужліва сціснуцца сэрца: ці даўно Нарач лічылася эталонам чысціні нашых вод? Але ж і сюды, як відаць, дайшла «шывілізацыя». Некаму ж у свай час прыйшло ў галаву пралажыць побач з самым берагам рэліктавага вадаёма дарогу, ды яшчэ пакрыць яе асфальтам? Дарчы, яна з абодвух бакоў узаяла ў моцныя адбамкі ўсю Нарач. Змялі ах стогне ад бясчыннай чарады грузавікоў, легкавых, што праносяцца побач. Колыж ж мазуту і паліва змывае з-пад колаў і трапіла ў возера? А колкія вокіслаў азоту і іншых шкодных рэчываў асядае тут?

Вядома, сёння дарогу адсюль нікому не перанясеш — пра гэта раней думаць трэба было. Ды і ўкладзены ў яе ўжо многія мільярдны рублёў. Як не перанясеш і шматлікія будынкі аздаўніц і пансінатаў, што выраслі апошнім часам у малюўчых барах нарчанскай зоны. А вось як усё гэта багачэ арганічна ўпісвае ў прыроду? Як зрабіць, каб чалавек жыў з ёю ў згодзе, карыстаўся яе шчодрымі дабротамі, ад таго ж не наносячы экалагічнай шкоды навакольнаму асяроддзю? Пра гэта сёння галава баліць і ў кіраўнікоў рэспублікі, і ў навукоўцаў, і вядома ж, у тых, хто прахывае ў тутэйшых месцах. Але баліць па-рознаму. Як па-рознаму бачаць яны і вырашэнне гэтай нязграўнай задачы.

Летас праходзіў двухдзённы семінар навукоўцаў, прысвечаны праблемам тутэйшага краю. Колыж шкава праналоў зліццеля тады з вуснаў выступаючай, колкі трывожных слоў прагучала ў абарону унікальнага возера! Асабліва самотна было на сэрцы, калі прыводзіліся шматлікія прыклады навуковых назіранняў: катастрофічна гарэлашча чысціна нарчанскай вады, там менш стала іскрыроду, бачыліся колькасць водасцёў, пачалі засыхаць сосны ў густых прыбярэжных барах... Былі і цікавыя прыклады, каб і найменшымі стратамі выйсці з гэтага экалагічнага катаклізму. Толькі некаторыя з іх грашылі павярхоўнасцю, а пэўная частка прабавала вялікіх капуладанню. Напрыклад, настойліва даводзілася думака аб неабходнасці стварэння тут нацыянальнага парку.

Усім выдаты гэта праект: вя-

лікую палётку абяцае і возеру, і ўсяму навакольнаму асяроддзю. Адно кепска, што для яго стварэння спатрабуюцца велізарныя сродкі. А дзе ўзяць тая грошы, калі іншы раз паўстае пытанне, як своечасова людзям выплаціць зарплату, пенсіі, стыпендыі... Да таго ж прапануецца рэзка абмежаваць гаспадарчую дзейнасць на ўсёй плошчы, якая будзе вымярацца многімі тысячамі гектараў. А куды падзець сотні хлебарабаў, механізатараў, жывёлаводаў, што працуюць на зямлі і іншага занятку для сябе не бачэ? Зноў жа, а куды падзець шматлікіх здраўніц, якія пабудаваны ўжо і дзе штогод працягваюць сваё здароўе дзесяткі тысяч чалавек? А ў постчорнобыльскі час гэта праблема яшчэ больш абастраецца. Куды падацца сотням тысяч пацярпелых ад аварыі на Чарнобыльскай АЭС? Дзе папраўляць здароўе ім і іх дзецям, унукам? На замежныя курорты грошай не так проста набыць. А таму роля Нарач, менавіта як рэспубліканскай здраўніцы, узрастае. І гэту праблему няк не абмінуць, які б статус і надалі нарчанскаму краю.

У сувязі з гэтым прыпомнілася наўдзяна размова з кіраўніком Мядзельскай раённай адміністрацыі Іосіфам Барановічам. Яшчэ да сярэдзіны мінулага года ён узначальваў мясцовае райгарапразэнерга — лепшае не толькі на Міншчыне, але і ў рэспубліцы. Спакійнае месца, добрая зарплата. І раптам — круты пералом у лёсе.

— Можна, адна з галоўных прычын, што паўплывала на гэта маё раённое стаць кіраўніком адміністрацыі, якраз і заклучалася ў тым, каб вывесці наш край, як кажуць, у людзі, — удымае Іосіф Сцяпанавіч. — Колкі бяссонныя начэй правёў, колкі ўсяго перадумаў. Ужо тады, калі «ссталі» на высокую пасаду, паставіў умову, каб дапамаглі надаць нарчанскаму краю статус курортнай зоны. У гэтай і толькі ў гэтым — вузел шматлікіх праблем, якіх адным махам ні рассячы, ні, тым больш, развязаць нельга.

Як растлумачыў Іосіф Сцяпанавіч, кіраўніцтва рэспублікі курортнай зонай пачало займацца з 1981 года, калі была прынята пастанова Савета Міністраў БССР «Аб схемі комплекснага выкарыстання і аховы водных і зямельных рэсурсаў басейна возера Нарач». Дзе многія міністэрствы і ведамствы абавязваліся ўрашчы вызначыць адносна будучыні гэтага унікальнага краю, з тым каб сумесна вырашыць пытанні, звязаныя з паліпшэннем экалагічнай абстаноўкі ў дадзеным рэгіёне. Аднак у рэальнасці практычнага вырашэння гэта праблема трапіла недзе толькі ў 1985 годзе.

Трэба зазначыць, што за дзесятак гадоў зроблена не так ужо і мала. З водаахоўнай зоны выне-

Кожны, хто ўпершыню трапіў на Браслаўшчыну зімой, ды яшчэ такой непрыябна-шэрай, як сёлетняя, спачатку, напэўна, са шкадаваннем падумае: «Не ў час — летам бы сюды». Але потым, калі ў гэтага чалавека ёсць вочы і ён прыгледзіцца, то, не звачаючы ўжо на туман і прыглушаныя фарбы, усё роўна застанецца зачараваны ад знаёмства з гэтым краем. Бо не менш, чым летнія шыкоўныя краваіды, напоўненыя блакітам, зелянінай і золатам, яго абавязкова ўразіць возера, якое нечакана з'явіцца ля дарогі, як запачалае лястэрка, ці велічны касцёл, які выплывае раптам насустрач з імглы ва ўсёй сваёй ганарлівай стрыманай красе, не аздабленай і не заглушанай тыннай квеценню лета... А яшчэ ў гэтым краі ў любую пару года захоўваецца трыўалае гістарычная аўра, якую многія нашы мясціны даўно ўжо страцілі. Здаецца, іменна тут яшчэ чуваць адгалосак былой славы Вялікага княства Літоўскага, іменна тут зямля памятае яшчэ пошчак капытоў яго воінаў... Дзізвысны край!

Таму я не здзівілася асабліва, калі даведлася, што іменна тут, у старажытным мястэчку, якое носіць цяпер безаблічна стандартны тытул «гарадскі пасёлак», гісторыя школы налічвае пяць соцень гадоў. Таму і не стала чакаць больш спрыяльнага і цяплейшага надор'я, а паехаў у мястэчка Відаз цяпер, каб пазнаёміцца з «юбілярскай» бліжэй...

У Відаз шмат цікавага. Узяць хача б стараверскую абшчыну, якая існуе ў пасёлку спрадвек і мае свой храм пабудовы пачатку стагоддзя (пра відаўскіх старавераў пісаў нядаўна мой калега Анатоль Кляшчук). Ці чырвоны касцёл, які разбурылі ў першую сусветную, аднавілі ў канцы 20-х, зрабілі з яго лясношчына ў сярэдзіне 50-х, і толькі 10 гадоў таму вярнулі вернікам. Ці памежнае становішча мястэчка: да мяжы з Літвой ад Відазу — 8 кіламетраў, да мяжы з Латвіяй — не нашмат больш... А вось школу як мясцовую «слаўтасць» на ўрад ці да нядаўняга часу называў бы хто з мясціноў. Ну дык і там, што ў 1975 годзе яна адначына сваё 225-годдзе? Для старажытных Відаз і не менш старых паселішчаў навокал — гэта і не ўзросць зусім...

І раптам аказалася, што шмат адлічвае свае гады амаль што нароўні з самым мястэчкам. І праз няпоўныя дзвядцят гадоў пасля таго, «нязвычайна», юбілей рыхтуецца святкаваць 500-годдзе!

Год таму браслаўскі краязнавец Кастусь Шыдлоўскі напісаў на зборнік вядомага польскага даследцы гісторыі Вялікага княства Літоўскага Ексы Ахматскага «Старажытна Літва». У ім знаёміцца з запіс аб зараджэнні і развіцці параграфальных школ на землях ВКЛ у XV-XVI стагоддзях. На падставе архіўных матэрыялаў аўтар склаў спіс параграфальных школ. Паводле дакументаў, якія захаваліся, у XV стагоддзі прагэдадна толькі дзесяць такіх школ. І сярэд гэтай дзесяці — параграфальная школа пры касцёле бернардынцаў у Відазу, упамінае аб якой даўнава 1498 годам. Раней, чым у Віцебску, Польшку, Нясвіжы, Мінску! Ёсць, чым ганарыцца... Але сведчанне польскага гісторыка, нягледзячы на пераважэнне архіваў, нашым краязнаўцам здаўна не дастаёваць. Яны вышлілі знойсці сапраўдную дакументальную крыніцу, у якой магла ўзгадавацца школа. Знаёміцца фондус (грашовая раскладка), датаваны 1498 годам, які віленскі біскуп Войцэх Табар надаў касцёлу ў Відаз. Дакумент, напісаны на латыні, узяў-

ся перакласці археолаг з Гродна Генадзь Семянчук. І хутка паведаміў: так, сярэд спіса грашовых расходу ёсць радкі аб школе пры касцёле. Факты пацвердзіліся...

Да гэтага годам заснавання школы ў Відаз лічыўся 1754-ты, калі, згодна з пісьмовымі крыніцамі, мясцовы пан Антон Ваўжацкі заснаваў школу пад патражамам езуітаў. Яго сын манаху прагнаў, а ўнук, Томаш Ваўжацкі, таксама скончыў школу ў Ві-

СЯРЭДНЕВЕЧНАЯ І НАЙНОВШАЯ ГІСТОРЫЯ АДНОЙ ШКОЛЫ

даз і стаў правай рукой паўстанца Тадевуша Касцюшкі. У 1803 годзе ў Відаз была адчынена павятова школа, якая дзейнічала пад патражамам Віленскага ўніверсітэта і лічылася адной з самых лепшых у губерні. Школа мела дваўхвяхровы будынак з 4 заламі, 8 пакоямі і капілай. За сваю гадоў вучні вычынылі і царкоўныя, і грамадскія, і дакладныя навуку. Па заданню ўніверсітэта школярэ вялі метэаралагічны назіранні. Вучыцца было складана: так, напрыклад, у 1829 годзе з 98 вучняў 33 былі пакнуты на другі год... Затое тым, хто скончыў курс навучання, мелі права паступіць ва ўніверсітэт. Потым школу закрывалі, каб праз колкі гадоў адчыніць дзве — мужчынскую і жаночую.

Пасля рэвалюцыі, калі Відаз быў «пад Польшчай», у 1935 годзе для школы пабудавалі новы двухвяхровы цагляны будынак. У час вайны ў ім размяшчаліся «мясціцы» гарнізон, і партызаны спалілі яго разам з пастарыцамі. Але амаль адразу пасля вайны абгарэлыя сцены адрамантавалі, і ад сёняшняга часу Відаўскай сярэдняй школы, пераёмніца той, першай, 500-гадовай, месціцца ў будынку, узведзеным польскімі ўладамі больш як 60 гадоў таму. Хача, як падумаеш ўжо пасля, «месціцца» — гэта знаходка сказана. «Тупіцца» — больш прыдатнае ў дадзеным выпадку слова...

Мы сядзім з педагогам-арганізатарам Леанідам Дзіхоравым у адным адносна свабодным у школе пакоі, кабінце псіхалага, гартаем рукапісны гісторыю школы, якую разам з вучнямі склаў калісьці настаўнік гісторыі, апантаны сваёй справай чалавек Сяргей Адамовіч. А я не дзе кідаю зацікаўлена-спалоханы позірк на грубку ў куце, у

Школа ў Відазе. Фот. А. Кляшчук

якой зусім па-дашамным па-тражскаючы дрывы. У рэшце рэшт Леанід Уцінавіч пачынае не менш здзіўлена паглядаць на мяне, і даводзіцца эмітажэна тлумачыць, што я, вядома, бачыла печкі ў школе, сама вучылася ў былым ксяндзюўскім доме, але там яны былі проста прадметам інтэр'еру, а абгарэвалі класы звычайныя батарэі. А каб вось так — пачынае ацвярджэнне ў двухвяхровых класах гарадскага сямейкі ў канцы XX стагоддзя... Карачай, здзіўленне было зусім не беспадстаўным. «Думалі нам пракласці паравое ацвярджэнне, — тлумачыць настаўнік, — а потым сталі планавачы будаўніцтва новай школы, вырашылі, навошта лішня грошы тратыць. Вось і сталіся цяпер без нас нашае памяшкання і пры печках. І змен бліжэйшым часам, па ўсім відаць, не прадбачылі...»

Мікалай Пішчунчэнак, які ўначальвае Відаўскую школу ўжо 23 гады, расказвае: «Што новы будынак школы патрабё, было яна ў 120 гадоў таму. Тады ў нас вычылася на 700 дашей, займаўся ў дзве змены. Не працягваў ўсё гэтых гадоў я пастаянна ставаў пытанне аб будаўніцтве новай школы ў пасёлку. Нарэшце, у канцы 80-х з'явілася надзея на хуткае навастанне. Быў нават распрацаваны праект будынка. Але тут разваліўся Саюз, праект заблытаў, і перспектыва пераехаць калі-небудзь у новую школу здаецца цяпер яшчэ больш далячай, чым дзвядцят гадоў таму. Застаецца спадзяцца хача б на капітальны рамонт, які ў рэне паабяцалі гадоў праз пяць...»

А пакуль у школе цешна. Пачатковыя класы займаюцца асобна, у прыбудове. Майстэрні таксама ў асобным доме. Дваяльня, прабачце, прыбяральня — на вуліцы. Спартзала працуюе па востем гадзін у дзень. Усе кабінеты заняты пад класы; завуць не мае свайго пакоя і складае расклад у настаўніцкай, дзе нярэдка бывае на трыццаці чалавек. Гэты самы завуць, Галіна Льюшоўнак, падзялялася асноўнай праблемай, якая ўзінае толькі ў новым навучальным годзе, але ад той ужо сёння баліць галава: плануецца, што будучы тры першыя класы замест двух, які звычайна. І дзе гэты «лішні» клас размясціцца?...

Хапае ў школе і іншых праблем. Аб іх настаўнік гаворач не ахвотна, нібы яны самі вінаватыя ў тым, што ў школе не хапае нават мяноў для фізкультуры, што камп'ютэры такія старыя і дабітыя, што нават пил з іх змажучы страшна (нехта разумны параў зьявляюцца ў банк, каб там прадаў іх ужо спісаныя машыны, але банк «заламаў» такую ціну!). Што няма грошай на нарыхтоўку для ўрокаў працы (гэта сярэд лесу жыўчыў!) і настаўнік, запротэставаўшы калі-небудзь у мясцовы ПТВ — «нахабравач» апоблаў, якія там лічацца для рабонаў непрыдатнымі. Што на той гадавы касметычны рамонт класу даводзіцца збіраць грошы з бацькоў, а калі іх не хапае, то дакладна са сваёй зусім не багатай кішнэй... Праўда, мясцовыя калгас «Наперад» дапамагае, чым можа, але і ён сёння можа няшмат...

А зусім побач — мытня, на якой працягваюць выпускі Відаўскай школы. Чаму б не ўзяць роўную школу пад ахвоту? Там былішы, прыклады з гісторыі і недавольных місцін ёсць: у 1596 годзе Леў Сапега спецыяльна для школы ў Ікзні (таксама на Браслаўшчыне) адлісаў даходы з мытнай і гарэльнай арэнды... А Сапега, лінаць, самы разумны ў

дзяржаве чалавек быў... Праблемы праблемамі, а да юбілею школа рыхтуецца ўжо сёння. «Праўда, як праводзіць асноўныя мерапрыемствы, не ведаю. У нас няма ніякай гукавоў апаратуры, замест мікрафонаў карыстаемся ўзмацняльнікамі ад старога кінаапарату, якія ўвесь час ламаюцца», — гаворыць Ларыса Давыдава, завуць па выхавачай рабоце. Але святка будзе. І вучні, і настаўнікі ў гэтым упэўненыя. Як жа іншак — такое ж толькі раз у пяццот гадоў бывае.

Гасцей на свяце будзе шмат. Самыя галоўныя, канешне, — былыя вучні. Многія з іх — вядомыя людзі, студэнты беларускіх ці польскіх ВУН (сярэдняя колькасць паступаючых у Відаўскай школы — 70 працэнтаў). Наваў віцэ-мэр Вільнюса калісьці граўся калі грубоў і цесным класе. (Дарчы, энтузіясты спадзяюцца, што з яго дапамогай у Віленскім архіве можна будзе знайсці яшчэ якія-небудзь звесткі пра тую, першую школу ў Відаз)...

Вяртаючыся ў Мінск, везучы з сабой запрашэнне на святкаванне і цэлы мех уражаннюў, міжволі заўважыла свае на разважанні. Здаецца, не так ужо і важна, ступіць сённяшняй відаўскай пераключэнні ў новую школу ці пераключэнні ў старых утульных класах пры цяпле грубоў. Галоўнае — каб помнілі і ведалі пра тую пяццот гадоў, пра Відаз, пра мінулае — даўнае і зусім блізкае. Каб не парушылі гэту дэлікатную дзізвысную аўру свайго краю. Каб не забываліся...

Ва ўсіх разе, мне здаўна, што ў роднай школе ім пра гэта забываць не дадуць.

Алена ЛЯЎКОВІЧ.
Браслаўскі раён.

МЯСЦОВАЯ УЛАДА

КОЖНЫ СЕЛЬСАВЕТ ПРАЦУЕ НЕ ТОЛЬКІ НА СВОЙ АЙТАРЫТЭТ...

Што прымусяла Бялыніцкі райвыканкам узмацніць дзейнасць гэтых нязавых органаў самакіравання?

Прызнацца, мяне крыху здзіўляе, што ў Бялыніцкім раённым выканаўчым камітэце і раённым Савете дэпутатаў знаходзяцца не толькі ў адным памяшканні, жыццё пад адным дахам, але ў іх кіраўнікоў нават прынята агульная. Больш таго, старшыню райсавета Аляксандра Ганчука я сустрэў і пазнаёміўся з ім у кабінце кіраўніцы райвыканкама Аляксандра Агеева.

— А нам дзяліцца няма чаго, — адказаў слухна значны гаспадар пакоя. — Адны ў нас абавязкі, адны задачы. Вось іх разам і вырашам.

— Цяпер, напрыклад, сур'ёзна займае сельсаветамі, — падхліпў гаворку А. Ганчук. — Шмат тут яшчэ спраў, але першыя зрукі ўжо ёсць...

Аляксандр Андрэевіч на сельсаветскай рабоце за 17 гадоў, як кажуць, зубы з'еў. Так што адмыслова ведае ўсе яе «плюсы» і «мінусы», а перш-наперш «вузкія месцы», якіх тут не злічыць, бо лкавідаць іх расшырыць іх пакуль не так проста.

У рэальне не так многа адносна гэтай мясцовай улады — узног 8. А вось структура і па колькасці насельніцтва і плошчы сама розная. Скажам, самы буйны — Вішнёўскі — аб'ядноўвае чатыры калгасы, ПМК і валдас. Ёсць і такіх, што на тэрыторыі сельсавета знаходзяцца дзве-тры гаспадаркі або ўсюго адна.

Але справа, вядома, не ў структуры. Галоўнае — каб кожны гэты орган мясцовай улады не з'яўляўся нейкім лабачным назіральнікам, а справна выконваў свае функцыі, ускладненыя на яго абавязкі. Дзейнічаў, каб ён зможа, каб будзе адказваць за ўсё, што адбываецца на падведнай яму тэрыторыі, стане тут паўнамоцным прадстаўніком дзяржаўнай улады, сапраўдным гаспадаром.

А што, спытаеце, ён такім не быў? На халь, не.

Калі зрабіць нават невялікі экскурс у недадольную гісторыю, то можна сказаць адно: лёс у сельсаветаў склаўся неаждарочны. Ныбта надзеленыя не такімі ўжо малымі правамі і паўнамоцтвамі, яны па сутнасці не маглі і рэалізаваць і нічога істотна важнага, сур'ёзнага ніколі не вырашалі. Чаму? Па розных аб'ектыўных і суб'ектыўных прычынах сельвыканка-

мы ператварыліся ў своеасаблівыя канторы па выдчы даведак іспісуек, і таму не мелі ў людзей высокага аўтарытэту.

Не ўзрос, а, наадварот, яшчэ больш упай прэстыж гэтых самых масавых дзяржаўных органаў, асабліва ў апошніе дзесяцігоддзі. У той час, як былая заканадаўчая і новая выканавчая дзялілі паміж сабой уладу, вызначалі, хто з іх галоўны і хто каму павінен падпарадкоўвацца, пра сельсаветы проста забыліся, нібыта яны наогул не існавалі. У такіх абставінах і ўмовах большасць з іх аднаведна так і працавалі.

Сапраўды, — пагаджаецца Аляксандр Андрэевіч, — гэта быў перыяд бяздзейнасці, нейкай неабавязковасці. Той жа старшын сельсавета ні за што не адказваў, таму нікога не рабіў і не імкнуўся рабіць.

А чаго тут здзіўляцца і нечага патрабаваш, калі роля сельсавета Савета аказалася зведзе на запустэчна, як у апошні час.

Яшчэ ў 1988 годзе ў Галоўчынне пачалі пракадаваць аб'язную дарогу, якая вельмі патрабна, гаворыць мой субсудзіткі. — Было выведзена з савезаўтароў шмат удралівай зямлі, а толку нікага. І толькі па той прычыне, што будаўніцтвы спынілі работу і чатыры гады іх тут нікто не бачыў.

А Шаніцкія выкарыстаў усяо дадзёную яму ўладу, усё магчыма і сваю прабыўную сілу, каб аднавіць будаўніцтва аб'язной дарогі, зрабіць яе затаччывае аб'ектам. Гэтаж жа ён даўся таго, што была засафальтавана зусім забыта-закінутая вуліца ў Галоўчыне, хоць гэта каштавала 100 тысяч рублёў, дабудаваны 12-кватэрны дом, даведзена да ляду ўчастковая балыцца, пракадаваў на 406 метраў воднаправод, вернуты да жыцця камарбэт бытавога абслугоўвання, які бяздзейнічаў апошня тры гады. Але ж на ўсё гэта спатрабляліся немалыя матэрыяльныя-фінансавыя сродкі. Дзе іх узяў сельсавет?

Аляксандр Лаўрэнтэвіч лагодна ўсімкаецца і адказвае:

— Калі я еду да старшыні калгаса і ён бачыць, што мяне нешта турбуе, то і ён не хоча, не можа застацца ўбаку. І дапамагае. Калі не з першага, каб з другога, трэцяга, пятага, дзесятага захаду. А я іх, што ад задуму і просьбы сваёй не адступаю.

Разшмем райвыканкам зацверджаны спіс задаччыкаў, па якіх штомесячна падводзіцца вынікі спабортніцтва (так-так, спабортніцтва) сельсаветаў, іх выканаму і дэпутатаў. Такіх задаччыкаў вызначана 16 — закуп паказкаў у насельніцтва, выкананне даход-

УЛАДА ПАВІННА БЫЦЬ УЛАДАЙ
Каментар члена Савета Рэспублікі Беларусі, старшыні райвыканкама Аляксандра АГЕЕВА:

— У мяне яшчэ з дзяцінства сфарміравалася такое ўсведамленне, што ўлада павінна быць уладай. Я нарадзіўся ў вёсцы і змалку лічыў: старшыня сельсавета — гэта велічыня і асоба, якая абавязана вырашаць тут усе пытанні. І калі чатыры гады таму мяне выбралі кіраўніком райвыканкама, заўсёды імкнуўся растлумачыць старшыням сельсаветаў сваю пазіцыю адносна іх улады. А менавіта, што яны дзеціца ім людзямі для таго, каб яны, канцэнтруючыся, вырашалі праблемы людзей. І калі даводзіцца чуць, што недастаткова ўлады, не хапае грашовых сродкаў, каб скрануць з мёртвай кропкі тое ці іншае складанае пытанне, разумючы няправую сітуацыю, кожны раз пытаўся ў такога бездапаможнага: скажы, даражнік, што ты ў дадзеным выпадку канкрэтна зрабіў ці хоць спрабаваў зрабіць? Кі высветляліся, нічога. Разумеў, так дзяржаўны рабётак дадзёную яму ўладу, закумулваную ў выкананне, не выкарыстаў і не мог выкарыстаць у дачыненні да кіраўнікоў гаспадарак і спецыялістаў, асобных людзей, — адным словам, да тых, хто абавязаны быў выканаць дадзёную справу.

І наадварот, калі старшыня сельсавета ці выканкам канкрэтна абавязваў кіраўніку гаспадарак, нейкую якую асобу выканаць сваё раённое і дабіваўся гэтага, мы бачылі, што ён правільна ажыццяўляў сваю пазіцыю і ёсць канчатковы вынік. Не мае значэння, якія ці малы, але ён дацягнуў. Значыць сістэма мясцовага самакіравання, мясцовая ўлада сям'я, і я, як я разумю, галоўнае, каб такая сістэма дзейнічала. Павінна быць штодзённая, карпатлівая і сур'ёзная работа. Зыходзячы канкрэтна з гэтай пазіцыі, мы і кіруем сельскімі Саветамі.

Іван БРАЛКА, спецыяльны карэспандэнт «Звязды».
Бялыніцкі раён.

НА СВАЕ ВОЧЫ «Новы беларус» з Падмаскоўя

не сапраўдным выпрабаваннем. Трапіў я на дачу да «новага рускага», убачыў ён тое, што магу рабіць, спадбадаваў. Давоміліся і аб чым. Але аказалася гэты чалавек нейкім, скажам так, занадта ахвотным да жыцця. Ночы праводзіў у казіно, з'яўляўся на дачы толькі на некалькі хвілін. Часам з-за адсутнасці нейкага матэрыялу даводзілася прастояваць тыднімі. Ды і не плаў зусім, усё абавязкова абяцанкі. Ды што там — харчаванне, як было дамоўлена, дастаўляў толькі час ад часу. Так што і пагадаваць без грошай давялося. Маліну ў дачы збіраў. Але многае на гэты ласе ўсё-такі зрабіў. Гэта ў рэшце рэшт і выратавала.

— Разлічыўся? — Ды не, зазірнуў на дачу гаспадару яго знаёмы, Аляксей, таксама з «новых рускіх», але зусім іншага кшталту. Адукаваны, інтэлігентны. Не п'е, не курчыць, займаецца спортам, захапляецца музыкой і літаратурай. Ёсць, аказваецца, і такіх. Паглядзеў ён на маю работу і пятаецца: «А маглі б вы мне плітку пакласці ў асябнік, там з дзясят квадратных метраў?»

Паехаў. Зрабіў я яму гэту работу так, што ён звыш дамоўленай сумы заплаціў і яшчэ даў прадуктаў. Не думайце, што мы нейкіх жабраці, але ў стане наймагна рабочага з іншай краіны, ды яшчэ ў дачай мясцовай, нішто не лішня. А потым і пятаецца: «А маглі б вы мне калі зрабіць?» — «Чаму б і не?»

Так і застаўся я на дачы Аляксея на цэлыя два гады. Зімою, разумеў, ездзіў дадому. Рабіў усё па аддзельцы, адзасбленню. Я ж і плітку кладу, і стаярніцы, цясларэны робяць рабало. І «шубу» ў ўласнай тэхналогіі. Не буду хваляцца, але ў адной з залаў хачуць гаспадар на сценах зрабіць вадкія шпалеры. Гэтым займаюцца нямецкія спецыялісты. А перад іх прыездам для гаспадару я на сцяне зрабіў некалькі ўзрораў сваёй «шубы». Немцы прыехалі, убачылі

чы якому гэты дом стаў такім. Не абыходзіла без апладсменту. Ну ды гэта лірыка. Але закахачваю апладсменты гэтым мя дабіваў. Увогуле канкруцэнцыя цяпер вельмі моцная. Проста так не прыезд і паслугі свае не прапануе. Патрэбны рэкамэндацыі, патрэбна ўжо сваё асаблівае ім, марка.

— Ну а ўвогуле ўражэнне ад «новых рус

